

«Ἐργον δὲ Μοναχοῦ, μὴδὲ τὸ τυχόν
ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Ἐὐαγγέλιον»

Ὁ ἈΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Περιοδική ἔκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Ε'

Ἰανουάριος 1998

Ἀρ. Φύλλου 28

(66)

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ

Γ

Συνεχίζοντας εἰς τὸ παρὸν τεῦχος τοῦ «Ἀγιορείτου» τὰς περὶ 666 καὶ χαράγματος πεπλανημένας ἀπόψεις τοῦ Σεβ. Πρεβέζης κ. Μελετίου Καλαμαρά, θὰ ἀναφερθῶμεν ἐν πρώτοις στοὺς ἰσχυρισμούς του περὶ συμφωνίας τῶν π. Χαρ. Βασιλοπούλου, π. Ἰωήλ Γιαννακοπούλου καὶ καθηγητοῦ Π. Μπρατσιώτου μὲ τὰς ἀπόψεις του. Προσπαθεῖ δηλαδὴ νὰ τοὺς παρουσιάσῃ ὅτι *πουθενὰ* τῶν ἔργων τοὺς δὲν ἀναφέρονται στὸ 666 ὡς *χαράγματος* τοῦ ἀντιχρίστου. Γράφει: «Ο π. Χαρ. Βασιλόπουλος ΔΕΝ κάνει *πουθενὰ* καθόλου λόγο γιὰ τὸν ἀριθμὸ 666 σὰν σφράγισμα ἢ σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου» (106). Διαβάζομεν ὅμως στὸν π. Χαράλαμπον: «... ἡ ὁποία σφραγὶς εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ πού θὰ συμβολίζουν (ὀρθότερον: ἀντιστοιχοῦν) τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός του». (Ὁ Ἀντίχριστος, σ. 186). Παρομοίως ἐκφράζεται καὶ στὴν ἐρμηνεία τῆς Ἀποκαλύψεως (τόμ. Δ. σ. 108).

Ἐπίσης ὁ π. Χαράλ. τὴν *ψῆφον* ἐρμηνεύει ὡς *ἀριθμὸν* καὶ ὄχι ὡς σύνολον γραμμάτων, ὡς ἐσφαλμένως πράττει ὁ Σεβ. Σχολιάζων τὴν φράσιν τοῦ Ἀνδρέα Καισαρείας: «τὴν μὲν ἀκρίβειαν τῆς ψήφου...» ὁ π. Χαράλ. παρατηρεῖ: «Μὲ ἄλλα λόγια, πιὸ πρόσωπο ἀκριβῶς ἐννοεῖ ὁ *ἀριθμὸς* καὶ ὅλα τὰ ἄλλα...» (Δ, 115).

Θέλοντας ἐπίσης ὁ Σεβ. νὰ παρουσιάσῃ ὅτι τὸ χάραγμα θὰ εἶναι πνευματικὸν καὶ ὄχι σωματικόν, ἀναφέρει τοὺς ἐξῆς λόγους τοῦ π. Χαράλ. «Τὸ χάραγμα ἔχει μία *διπλῇ* ἀλλὰ ταυτόσημη ἐννοία. Ἐννοεῖ ἐκείνους πού πνευματικῶς ἀνήκουν στὸν Ἀντίχριστον. Ἐκείνους δηλαδὴ, πού ἄφησαν μὲ τὴν ἀπιστία ἢ τὴν ὀλιγοπιστία τοὺς καὶ τίς βέβηλες πράξεις τοὺς νὰ τοὺς σφραγίσῃ ὁ Σατανᾶς» (Δ, 111). Ἐδῶ σταματᾷ ὁ Σεβ. χωρὶς νὰ παραθέτῃ καὶ τὴν ἄλλην ἐννοίαν τοῦ χαράγματος, διότι ὁ π. Χαράλ. μᾶς ὠμίλησε περὶ *διπλῆς* ἐννοίας. Ἀσφαλῶς δὲν τὸν συνέφερε νὰ τὴν παραθέσῃ! Τὸ πράττομεν ἐμεῖς: «Ἴσως ὅμως ἐννοεῖ ἀκόμη, ὅτι θὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ κατὰ λέξιν τὸ χάραγμα... στὰ χέρια καὶ στὰ μέτωπα τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἀντιχρίστου...» (Δ, 111).

Συνεπῶς καὶ λόγον κάνει γιὰ ἀριθμὸν ὁ π. Χαράλ. ὡς σφραγίδος τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ δέχεται ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ τεθῇ τὸ χάραγμα στὰ χέρια ἢ τὸ μέτωπον!

Διατί, λοιπόν, ἐκακοποίησε τόσο βάνουσα τοὺς λόγους καὶ τὸ πιστεῦω του;

Ἐπίσης στὴν σ. 107 τοῦ ἔργου του ὁ Σεβ. παρουσιάζει ἐκτὸς ἀπὸ τὸν π. Χαράλ. καὶ τὸν π. Ἰωήλ Γιαννακοπούλου ὡς καὶ τὸν καθηγητὴν Π. Μπρατσιώτην νὰ πιστεύουν ὅτι *ΜΟΝΟΝ* ὡς τέστ τοῦ ὀνόματος θὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ 666 καὶ οὐδέποτε ὡς χάραγμα. Καὶ ὅμως! Ὁ π. Ἰωήλ ἐρμηνεύων τὸ: Ἀπκ. 13, 16-7, γράφει: «Ἐπὶ τοῦ Ἀντιχρίστου ὅμως τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ πρωτότυπον τοῦ θηρίου, δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ λέξιν τὸ χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς ἢ τοῦ μετώπου των, ὥστε οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ἀντιχρίστου νὰ φέρωσι *χαραγμένον* τὸ ὄνομα ἢ τὸν ΑΡΙΘΜΟΝ τοῦ θηρίου...!» (σ. 146).

Ὁ δὲ καθηγητὴς Π. Μπρατσιώτης τονίζει: «Ὁπωσδήποτε τὸ ἐνταῦθα μνημονεύμενον *χάραγμα*, ὡς βλέπομεν ἐν στ. 13, 17, ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου θηρίου ἢ τὸν ΑΡΙΘΜΟΝ τοῦ ἀνόματος αὐτοῦ». Καὶ συνεχίζει: «Ὁνομα τοῦ θηρίου καὶ ΑΡΙΘΜΟΣ τοῦ ὀνόματος εἶναι συνώνυμα». (σ. 217).

Συνεπῶς ὄχι οἱ ζηλωταί, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Σεβ., ἀλλὰ ὁ *ἴδιος* μᾶς προσφέρει «νοσηρὰ καὶ ἀνεύθυνα κείμενα παρα-ὀρθόδοξης θολούρας πού ἐξευτελίζουν τὴν ὀρθόδοξη πίστη»! (122).

Ἐπιθυμῶν νὰ εἰρωνευθῇ τὴν ὁμοιότητα τῆς λέξεως «χάραγμα» μὲ τὸν γραμμωτὸν κώδικα πού φέρει «*χαραξιὸς*» γράφει: «Ἀφελῶς σήμερα μερικοὶ συνδέουν τὴν λέξιν «*χάραγμα*» (Ἀπκ. 13,16) μὲ τὸν γραμμωτὸ κώδικα (Bar Code), ἐπειδὴ ὁ γραμμωτὸς κώδικας ἀποτελεῖται ἀπὸ «*χαραξιὸς*». Ἡ ἐρμηνεία αὕτη εἶναι ὄχι μόνο ἀφελὴς καὶ ἀπλοϊκὴ, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετη στὴν Ἀγία Γραφή». (46).

Καὶ ὅμως! Δὲν εἶναι καθόλου ἀφελὴς, ἀλλὰ πολὺ σωστὴ καὶ φιλολογικῶς δόκιμη. Τὸ χάραγμα ἢ *χαραξία* στὴν ἀρχαιότητα ἦτο «τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ *χάρασσε* ἐπὶ ἐπιφανείας ἐντομάς, ἐγκοπᾶς, ἐγγλυφᾶς, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἐντυπούμενον, ἐγχαρτιζόμενον δι' ἐγκαύματος σημεῖον ἐπὶ τοῦ δέρματος ζῶου: «ἐν ἰσχύοις μὲν ἵπποι πυρὸς *χαράγματ'* ἔχουσιν» (Ἀνακρ. 26, 2B). Αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ χαράγματος ἔφερον καὶ οἱ

στου. «Εἰκὼν δὲ τοῦ θηρίου ὁ ὁμοιωθεὶς αὐτῷ κατὰ τὴν κακὴν πρᾶξιν καὶ τὴν ἄθεσμον πολιτείαν. Ἔτι δὲ εἰκὼν αὐτοῦ λέγεται καὶ ὁ παρ' αὐτοῦ ἀποσταλεὶς, οἰονεὶ πρόσωπον καὶ εἰκόνα ἐκείνου ἐπιφέρων».

Καὶ τρίτον, κολάζει τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅταν λαμβάνεται ἐκουσίως στὸ μέτωπον ἢ τὸ χέρι...»⁽³⁾.

Ἐνῶ λοιπὸν τὴν Χάριν, τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ τὴν μολύνῃ, νὰ τὴν χάσῃ καὶ πάλιν διὰ τῆς μετανοίας νὰ ἐπανακτήσῃ, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν σφραγίδα - χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου. Ἐδῶ δὲν θὰ ἰσχύῃ μετάνοια! Φοβερός ὁ λόγος ἀλλὰ ἀληθής. Προηγουμένως ὅμως ἄς δοῦμε τοὺς ἰσχυρισμούς τοῦ Σεβ.

» Τὴν σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου, ὅποιος τὴν δεχθῇ, θὰ τὴν δεχθῇ ἐκούσια... Καὶ θὰ τὴν κρατεῖ ὅσο θέλει. Ἐκούσια. Ἐπαναβεβαιώνοντας τὸν ἑαυτοῦ στὴν ἄρνησίν του κάθε στιγμή. Γιατί, ὅταν μετανοήσῃ, ὁ Χριστὸς τὸν δέχεται. Καὶ ξεθεμελιώνει κάθε σφράγισμα καὶ κάθε δέσιμο. Ὅσο πανηγυρικὰ καὶ ἂν ἔχει συντελεσθῇ. Ὅσο αὐτόβουλα, ἐλεύθερα καὶ ἔνοχα καὶ ἂν εἶχε ἐκδηλωθῇ». (156). Καὶ ἀλλαχοῦ: «Τὸ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου καὶ τότε (στὴν β' φάση τῆς παρουσίας του) ἢ μετάνοια θὰ τὸ διαλύει σὰν ἰστὸ ἀράχνης» (168). Δυστυχῶς καὶ ἐδῶ πλανᾶται καὶ πλανᾷ. Διότι καίτοι ὁ Χριστὸς δύναται καὶ θέλει πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς —ὅταν τὸ θελήσουν διὰ τῆς μετανοίας—, νὰ τοὺς ἐλεήσῃ καὶ σώσῃ, ΔΕΝ θὰ συμβῇ τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς λαβόντας (ἐκούσιως τὸ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου —διότι τὸ ἀκούσιον καὶ δυναστικὸν εἶναι ἀνεύθυνον. Καὶ θὰ συμβῇ τοῦτο ὅχι ἐξ ἀδυναμίας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐλλείψει μετανοίας τῶν σφραγισθέντων. Αὐτοὶ δὲν θὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα μετανοίας κατὰ τὴν πατερικὴν διδασχὴν. Ἰδοὺ τί λέγουν σχετικῶς Ἁγία Γραφή καὶ Παράδοσις.

» Καὶ ἄλλος ἄγγελος τρίτος ἠκολούθησεν αὐτοῖς λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ· εἴ τις προσκυνεῖ τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ λαμβάνει **χάραγμα** ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ... καὶ βασανισθήσεται ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἑνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἑνώπιον τοῦ ἁρνίου. Καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν εἰς αἰῶνας αἰώνων ἀναβαίνει, καὶ οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ προσκυνούντες τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ εἴ τις λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». (Ἀπκ. 14, 9-10). Καὶ πάλιν:

«Καὶ ἀπῆλθεν ὁ πρῶτος (ἄγγελος) καὶ ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο ἔλκος κακὸν καὶ πονηρὸν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τὸ **χάραγμα** τοῦ θηρίου καὶ τοὺς προσκυνούντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ» (16, 2).

Τὸ ἰ. κείμενον συνεχίζει μὲ τὰς ὑπολοίπους φιάλας. Ὅλοι οἱ διὰ τῶν φιαλῶν τιμωρηθέντες «οὐ μετενόησαν»!! (Ἀπκ. 16, 10-12).

Ὁ ἅγ. Ἰππόλυτος γράφει: «... καὶ ἀπὸ τότε (ποὺ ἐσφραγίσθη) οὐχ ἔξει ἐξουσίαν σφραγίσαι τι τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἀλλὰ τῷ πλάνῳ προστεθήσεται καὶ αὐτῷ δουλεύσει **ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΕΝ ΑΥΤῷ ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ**, ἀλλὰ ὁ τοιοῦτος ἀπώλετο καὶ ἀπὸ Θεοῦ καὶ ἀπὸ

ἀνθρώπων» (Β.Ε.Π. 6, 287).

Ὁ ἅγιος Ἐφραίμ θὰ τονίσῃ: «Πάντες δὲ οἱ λαβόντες τὴν σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου καὶ προσκυνήσαντες αὐτῷ, ὡς Θεῷ τῷ ἀγαθῷ, οὐκ ἔχουσι τινα μερίδα ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ· ἀλλὰ μετὰ τοῦ Δράκοντος βληθήσονται ἐν τῇ γεέννῃ».⁽⁴⁾

Καὶ ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός: «Καὶ καλύτερα νὰ τυρανισθοῦν καὶ νὰ θανατωθοῦν παρὰ νὰ τὸν πιστεύσουν καὶ νὰ βουλωθοῦν (= σφραγισθοῦν)... ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος ὁποιος πλανεθῇ καὶ τὸν πιστεύσῃ καὶ βουλωθῇ· ἐκεῖνος ἔχει νὰ καίεται πάντοτε εἰς τὴν αἰώνιαν κόλασιν μαζί μὲ τὸν πλάνον Ἀντίχριστον» (Ι. Μενούνου, Διδαχές, ἔκδ. Δ' σ. 113).

Ὁ δὲ Ἄνθιμος Ἱεροσολύμων ἀναφερόμενος εἰς τὰς πληγὰς τῶν ἐπτὰ φιαλῶν τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, παρατηρεῖ: «Πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἡ τοῦ αἰσθητοῦ ἡλίου καυματώδης πληγὴ, καὶ αἱ ἀνομβρίαι καὶ λιμοὶ καὶ λοιμοὶ μαστίζουσιν αὐτοὺς ἀνιαρῶς, ἵνα μετανοήσωσι καὶ ἐξιλάσωνται. Προγινώσκει δὲ τούτους ὁ Θεὸς οὐ μόνον μὴ μετανοήσαντας, μηδὲ ἀναπέμψοντας δόξαν τῷ Θεῷ, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ βλασφημήσαντας τὸ ὄνομα αὐτοῦ· διὸ κατὰ παρωχημένον χρόνον ἐξήνεγκε τὸ ρῆμα τὸ: οὐ μετενόησαν».⁽⁵⁾

Σαφὴς καὶ παραδοσιακὸς εἶναι καὶ ὁ Καθηγητὴς Ἀ. Θεοδώρου:

«Οὗτος (ὁ ἀντίχρ.) θὰ ἐπιθέσῃ χάραγμα εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ κάμουν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ νὰ εἶναι ἐσαεὶ καὶ ἄνευ ἐλπίδος μετανοίας ὑπόδουλοι εἰς τὸ κράτος του καὶ ἀπολωλότες ἀπὸ Θεοῦ».⁽⁶⁾ Καὶ περαιτέρω: «Ἡ δευτέρα αὕτη προειδοποίησις ἔχει σαφὴ σκοπὸν νὰ ὁδηγήσῃ... εἰς μετάνοιαν καὶ ἀνάνηψιν πνευματικὴν, ἔστω καὶ τὴν ὑστάτην στιγμήν, τοὺς ὑπηκόους τοῦ Ἀντιχρίστου. Τοιαῦτα ὅμως θαύματα δὲν εἶναι δυνατὰ ἐν τῷ ἡθικῷ χώρῳ, οὐχὶ βεβαίως ἐξ ἀπόψεως θείας, ἀλλ' ἐξ ἀνθρωπίνης, δεδομένης τῆς ἡθικῆς τάξεως, τῆς διεπούσης τὰς ἐλευθέρως πράξεις τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ψυχικὴ πώρωσις καὶ ἡ πνευματικὴ διαφθορὰ τῶν λάτρων τοῦ θηρίου θὰ εἶναι τοιαῦται, ὥστε οὗτοι πλήρως ἀναίσθητοι πρὸς πᾶν πνευματικὸν καὶ θεῖον, οὐ μόνον θὰ κωφεύσουν πρὸς πᾶσαν προειδοποίησιν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ θὰ ἐκλάβουν αὐτὴν ὡς ἀφορμὴν νὰ ἐμμέσουν κατὰ τῆς χρηστότητος αὐτοῦ τὸν ἀπύθμενον βόρβορον τῆς διεστραμμένης ψυχῆς τῶν».⁽⁷⁾

Ὁ γνωστὸς π. Χαρ. Βασιλόπουλος ἀναφέρει σχετικῶς:

«Ὅποιος λιποψυχήσῃ καὶ ὀλιγοπιστήσῃ καὶ δηλώσῃ ὑποταγὴν στὸν Ἀντίχριστο ἀπὸ ματαιοδοξία, ἀπὸ φόβο, ἀπὸ συμφέρον, δὲν χάνει ἀπλῶς μία μάχη, ἀλλὰ χάνει τὸ πᾶν».⁽⁸⁾

Ἐκ τῶν λόγων ἐπίσης τοῦ Ἀνδρέα Καισαρείας σαφῶς φαίνεται ὅτι ὁ σφραγισθεὶς θὰ εὐρίσκεται εἰς «σκοτασμόν» νοὸς ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ πράξῃ ἔργα εὐσεβείας, ὅπως εἶναι καὶ ἡ μετάνοια. Σχολιάζων τοὺς λόγους τοῦ ὁ αὐτὸς π. Χ. Βασιλόπουλος θὰ γράψῃ: «Ἡ σφραγὶς τοῦ χειροῦ ἢ τοῦ μετώπου σημαίνει τὴν ὑποταγὴν κάθε πράξεως καὶ κάθε σκέψεως στὸν Ἀντίχριστον».⁽⁹⁾

Αί ανωτέρω ἐρμηνευτικαὶ θέσεις τοῦ θεματός μας εἶναι φρονοῦμεν ἱκαναὶ καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ σφραγισθεὶς δὲν θὰ μπορῇ νὰ μετανοήσῃ, ἔστω καὶ ἂν ὑποθέσωμε ὅτι θὰ τὸ θελήσῃ, διότι θὰ εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν σατανικὴν ἐπηρείαν τοῦ σφραγίσματος. Κάτι δηλαδὴ παρόμοιον μὲ τὸν ναρκωμανῆ, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ διακόψῃ τὰ ναρκωτικά, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ... Διὸ καὶ θὰ τονίσῃ ὁ Ἀρέθας Καισαρείας: «Ἀντίθετος γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἡ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος ἐγγάραξις» (106, 680).

Τὸ τραγικὸν ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σεβ. πρὸ ἐτῶν ἔγραψε διὰ τὸν σφραγισθέντα ὑπὸ τοῦ ἀντιχρίστου: «... καὶ ἡ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή στὸν Χριστὸν θὰ τοῦ καταστῇ ἀδύνατη»!!⁽¹⁰⁾ Τί μεσολάβησε καὶ ἄλλαξε τελειῶς φρονήματα μόνον ὁ ἴδιος τὸ γνωρίζει. Ὅπως ἐπίσης ὁ ἴδιος γνωρίζει διατὶ ἔγραψε πρὸ ἐτῶν: «Ὁ ἀριθμὸς 666 δὲν εἶναι ἓνα ἄκακο πρᾶγμα. Εἶναι τὸ ΧΑΡΑΓΜΑ τοῦ ἀντιχρίστου»!!⁽¹¹⁾

Τὸ ἀνεξάλειπτον τοῦ σφραγίσματος καὶ ἄρα ἀμετανόητον τοῦ σφραγισθέντος ἐμφαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ κλασικὸν χωρίον τῆς Ἀποκαλύψεως: «... καὶ ποιεῖ πάντας... ἵνα δώσιν αὐτοῖς χάραγμα». Ἄν ἦτο εὐκολος καὶ κατορθωτὴ ἡ μετάνοια, θὰ ἦτο ματαία ἡ τόση προσπάθεια τῶν ὀργάνων τοῦ ἀντιχρίστου γιὰ μιὰ καθολικὴν σφράγισιν τῶν ἀνθρώπων. Ἀκριβῶς ὅμως ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατος ἡ μετὰ τὸ σφράγισμα μετάνοια, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐργώδης προσπάθεια γιὰ νὰ σφραγισθοῦν πάντες. Δικαιολογία γιὰ τὸν σφραγισθέντα δὲν θὰ ὑπάρχῃ, διότι, ὡς παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Ἐφραίμ: «Καὶ ἀσύγνωστος ὁ τοιοῦτος εὐρίσκεται ἐν τῇ κρίσει· αὐτοῦ γὰρ εὐρίσκεται ὅτι ἐπίστευσε τῷ τυράννῳ ἐκουσίως». ⁽¹²⁾

Ὁ Σεβ. ὅμως ἐπιμένων στὴν ἐσφαλμένη θέσιν του περὶ μετανοίας τοῦ σφραγισθέντος, θὰ γράψῃ: «Πῶς διαλύεται ἡ σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου;... Μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ ἡ θλιβερὴ αὐτὴ κατάστασις;... Πῶς; Μὲ ποῖον τρόπον; Τί μᾶς λένε γύρω ἀπὸ τὸ θέμα αὐτὸ οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ἅγιοι;» (158).

Ἐμεῖς ἀνωτέρω εἶδαμε τί λένε οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἅγιοι καὶ ἐκκλ. συγγραφεῖς. Ὁ Σεβ. ἀντιθέτως δὲν θὰ ἀναφέρῃ οὔτε ἓνα ἅγιον ἢ διδάσκαλον ποὺ νὰ ἀποδεικνύῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του. Μᾶς λέγει λοιπόν, ὅτι θὰ πρέπη οἱ σφραγισθέντες νὰ κάνουν χρῆσιν τοῦ τιμίου σταυροῦ καὶ φωτισμένου ἀγῶνος, προκειμένου νὰ ἀπαλλαγοῦν τῶν ἐπηρεϊῶν τοῦ σφραγίσματος (159). Εἰς μάτην ὅμως, διότι κατὰ τοὺς λόγους τῶν Πατέρων οὔτε σταυρὸν θὰ μποροῦν νὰ κάνουν οἱ χαραχθέντες οὔτε φωτισμένον ἀγῶνα, ἀφοῦ θὰ εὐρίσκωνται εἰς συνεχῆ «σκοτασμὸν» τοῦ νοός!

Ἐν συνεχείᾳ ἐπικαλεῖται τὰς εὐχὰς τῶν ἱερέων πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ σφραγισθέντος. Καὶ πάλιν εἰς μάτην! Καὶ τοῦτο, διότι σύμφωνα μὲ τοὺς λόγους τοῦ Μ. Βασιλείου στὸ παρατεθὲν παράδειγμα: Ἡ μετάνοια καὶ ἡ προσευχὴ θὰ τὴν κάμουν (τὴν ὁμολογία τοῦ ἁμαρτήσαντος) ἓνα παλιόχαρτο» (159). Ὄντως ἡ μετάνοια τοῦ νέου ἀπέδειξε «παλιόχαρτο» τὴν συμφωνία

του μὲ τὸν Σατανᾶ. Στὸν δεχθέντα ὅμως τὸ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου οὔτε μετάνοια, οὔτε προσευχὴ θὰ μποροῦν νὰ τὸν βοηθήσουν, διότι ἀπλούστατα δὲν θὰ μπορῇ νὰ ἐνεργήσῃ τίς ἀρετὲς αὐτῆς!

Τελικῶς καταφεύγει εἰς ἓνα ἀκόμη «ἐπιχείρημα», τὸ τῆς θεϊκῆς δυναστείας» ποὺ σημαίνει κατ' αὐτόν, ὅτι ὁ Θεὸς δυναστικῶς καὶ χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου, δύναται νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἐκ τῶν δαιμονικῶν δεσμῶν. Πρὸς τοῦτο ἐπικαλεῖται τὸ γεγονὸς τῆς θεραπείας ὑπὸ τοῦ Κυρίου τοῦ δαιμονιζομένου τῶν Γαδάρων καθὼς καὶ τὴν περίπτωσιν τῆς μεταστροφῆς τοῦ Ἀπ. Παύλου κατὰ τὴν πορείαν του πρὸς Δαμασκόν. Γράφει:

«Ἀνήμπορος ὁ δαιμονισμένος ΔΕΝ ἐξέφρασε τίποτε. ΔΕΝ εἶχε δική του θέληση. Ἦταν δούλος» (165). Καὶ συνεχίζει: «Ἀνάλογο παράδειγμα μᾶς δίνει ὁ ἅγ. Ἀπόστολος Παῦλος. Δὲν τὸν ἄρπαξε ὁ Κύριος ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Διαβόλου κάνοντας χρῆσιν τῆς θεϊκῆς του δυναστείας; Εἶχε γνώσῃ ὁ Παῦλος; Εἶχε μετάνοια ὁ Παῦλος;» (166)

Ἡ ἀπάντησις στοὺς ἀνωτέρω στοχασμοὺς τοῦ Σεβ. εἶναι πολὺ ἀπλή.

Ὁ μὲν δαιμονισθεὶς, ὡς μὴ ἔχων τὰ λογικά του, ἰάθη, διότι ὁ Κύριος διεπίστωσε ὅτι ἐπλήρωσε τὸν Κανόνα τῆς κάποιας ἁμαρτίας του ποὺ τοῦ προέκάλεσε τὸν δαιμονισμόν. Τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ προσωπικὸν στοχασμόν, ἀλλὰ καθολικὴν διδαχὴν τῆς Παραδόσεως καὶ τῆς ποιμαντικῆς ἐπιστήμης ἐργαλεῖον σωτήριον. Ἀναφορικῶς δὲ μὲ τὸν Παῦλον ὑπῆρχε ἡ προϋπόθεσις τῆς προαιρέσεως τοῦ ἁγίου, διότι ἐν ἀγνοίᾳ, ὡς καὶ ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ἐνήργει τοὺς διωγμοὺς τῶν Χριστιανῶν καὶ οὐχὶ ἐν γνώσει, ὡς θὰ πράξουν οἱ προσκυνηταὶ τοῦ θηρίου. Ἡ διαφορὰ εἶναι μεγίστη. Τὸ ἀδόκιμον ἐξ ἄλλου τῆς θεωρίας περὶ «θεϊκῆς δυναστείας» φαίνεται καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ ἐξ ἀριστερῶν ληστοῦ ἐν τῇ σταυρώσει τοῦ Κυρίου. Ἀμφότεροι ἔστεροῦντο τῶν σχετικῶν προϋποθέσεων ὥστε νὰ συνεργασθοῦν μὲ τὴν θεῖαν θέλησιν πρὸς σωτηρίαν των. Διαφορετικὰ ὁδηγούμεθα εἰς ἓνα προσωπολήπτην Θεόν, στὸν ἀπόλυτον προορισμόν καὶ κατ' ἀκολουθίαν στὴν ἀνατροπὴν τῆς ὀρθοδόξου σωτηριολογίας.

(Συνεχίζεται)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. 666 (χξς) Ὁ ἀριθμὸς τῆς ταυτότητος τοῦ ἀντιχρίστου, σ. 31. (ἀνάτυπον).
2. Ἀρχιμ. Ἐμμ. Καλύβα, Τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, σ. 223.
3. Αὐτ. σ. 222.
4. Λόγος εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, Ὁξόνια αψθ, σ. τξδ.
5. Ἐρμηνεία εἰς τὴν ἱεράν Ἀποκάλυψιν, σ. 154.
6. Ἡ περὶ ἀντιχρίστου ἰδέα, σ. 117.
7. Αὐτ. σ. 91-2.
8. Ἡ Ἀποκάλυψις ἐξηγημένη, Δ, 108, 9, 151.
9. Αὐτ.
10. ἅγ. Ἰγνατίου Μπρατσιανίνωφ, Θαύματα καὶ σημεῖα, σ. 12.
11. Αὐτ. σ. 13.
12. Μν. ἐργ. σ. τξέ.

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Θεοδώρητος, Ἀγιορείτης — Τιμὴ τεύχους 25 δρχ.
Διεύθυνσις: Ἱερὰ Μονὴ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ — Τ.Θ. 27. 844 00 — ΠΑΡΟΣ
Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίννης 7, 105 53 - Ἀθήνα — Τηλέφ. 32.16.295